

TESS GERRITSEN Gece Gelen

—
Polisiye
Gerilim
—

Gece Gelen

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çıracık (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Bir Sırrım Var (#12)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset

GECE GELEN

Orijinal adı: The Shape of Night

© 2019, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Gürsel

Yayına hazırlayan: Işıl Özgüner

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ekim 2019 / ISBN 978-605-09-6645-9

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Kapak görseli: Andy McGowan / Moment / Getty Images Turkey

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gece Gelen

Tess Gerritsen

Çeviren: Mehmet Gürsel

Giriş

Brodie's Watch'ı¹ hâlâ rüyalarımda görüyorum; kâbus hep aynı. Çakıl kaplı araba yolunda duruyorum ve ev önümde, siste sürüklenen bir gemi gibi, olduğundan da büyük görünüyor. Sis ayaklarımın dibinde kıvrılarak, kayarak ilerlerken cildimi de kırağı gibi kaplıyor. Denizde dalgaların kopardığını ve kayaları dövdüğünü duyuyorum; başımın üstünde martılar çığlık çığlığa oradan uzak durmam için uyuyorlar. O kapının ardında beni Azrail'in beklediğini biliyor, yine de geri çekilmiyorum, çünkü ev beni çağırıyor. Belki de her zaman yapacak bu çağırısı; denizkızının şarkısı beni bir kez daha, salıncağın gıcırdayarak sallandığı verandaya çıkan o basamakları tırmanmaya zorluyor.

Kapıyı açıyorum.

İçeride her şey baştan aşağı yanlış; her şey... Burası bir zamanlar yaşadığım ve âşık olduğum o harikulade ev değil artık. Oymalı devasa tırabzan, üstüne yeşil bir yılan gibi dolanmış sarmaşıklar tarafından boğulmuş. Zemin, kırık camlardan içeri dolan ölü yapraklarla kaplanmış. Tavandan durmaksızın damlayan yağmurun sesini duyuyor, başımı kaldırıp baktığımda, iskelete benzeyen avizeden tek bir kristal süsün sarktığını görüyorum. Bir zamanlar krem rengine boyanmış ve hoş kartonpiyerlerle süslenmiş olan duvar, şim-

1. Brodie'nin Nöbet Yeri. (ç.n.)

di küfle yol yol olmuş. Henüz Brodie's Watch yokken, evi inşa eden işçiler ahşapları ve taşları buraya taşımadan, kirişleri kolonların üzerine yerleştirmeden önce, evin bulunduğu bu tepe bataklık ve orman arazisiymiş. Şimdi orman kendisine ait olanı geri istiyor. Brodie's Watch inzivaya çekilmiş, havada çürümüşlük kokusu var.

Başımın üstünde bir yerlerde sineklerin vızıldadığını duyuyorum, merdivenleri çıkmaya başladığımda bu meşum ses gittikçe yükseliyor. Bir zamanlar her gece tırmandığım o sağlam basamaklar, ağırlığımin altında çökecek gibi feryat ediyor. İkinci katın sahanlığına vardığımda, bir sinek daireler çizerek vızıldıyor ve başıma pike yapıyor. Koridordan yatak odasına doğru ilerlemeye başladığımda bir başkası geliyor, ardından da bir başkası. Kapalı kapının ardında, sineklerin açgözlü vızıltılarını duyabiliyorum; bir şey onları buraya, bir ziyafete doğru çekiyor belli ki.

Kapıyı açtığımda vızıltı anında gürelemeye dönüşüyor. Sinekler kalın bir bulut halinde hücum ediyorlar, kendimi boğulacakmış gibi hissediyorum. Kollarımı sallıyor, onları kovmaya çalışıyorum ama başıma, gözlerime ve ağzıma doluyorlar. İşte o zaman sinekleri bu odaya, bu eve çeken şeyin ne olduğunu fark ediyorum.

Ben... Sineklerin ziyafet sofrasında ben varım.

North Point Way'den sapıp da arabayı Brodie's Watch'a doğru ilk kez sürdüğüm ağustos ayının başındaki o gün hiç endişe duymuyordum. Yolun biraz bakıma ihtiyacı olduğunu, kaldırımların arsız ağaç kökleriyle kaplandığını görmüştüm sadece. Emlakçi telefonda bana, evin yüz yıldan daha eski olduğundan ve yenileme çalışmalarının hâlâ devam ettiğinden bahsetmişti. İlk birkaç hafta evin kule bölümünde çekiç sallayan marangozların gürültüsüne katlanmak zorunda kalacaktım ama okyanus manzarasına bakan evi böylesine ucuza kiralamamın nedeni de buydu zaten.

“Eski kiracı birkaç hafta önce, kira süresinin dolmasına aylar varken şehre dönmek zorunda kaldı. Beni tam zamanında aradınız yani” demişti emlakçi kadın. “Ev sahibi evin yaz boyu boş kalmasını istemiyor ve eve iyi bakacak birilerini arıyor. Kadın kiracı bulmayı umuyor. Kadınların bu konuda çok daha sorumlu davrandıklarını düşünüyor.”

İşte o şanslı yeni kadın kiracı ben oluyordum.

Arabanın arka koltuğunda, Bostan'dan altı saat önce ayrıldığımızdan beri taşıma çantasından çıkarılmayı bekleyen kedim Hannibal miyavlıyordu. Arkaya dönüp şöyle bir göz attığımda, iriyarı ve hantal Coon cinsi kedimin, çantanın parmaklıklarının gerisinden alev saçan yeşil gözleriyle bana baktığını görüyordum. “Geldik sayılır” dedim ona ama

bir yandan da acaba yanlış sapaktan mı saptım diye endişe ediyordum. Bitki kökleri ve don yüzünden kaldırımlar çatlamış, ağaçlar yola iyice yaklaşmış gibi görünüyordu. Bavullar ve mutfak malzemeleriyle zaten ağırlaşmış olan eski model Subaru'm, çam ve ladin ağaçlarıyla çevrili daracık yolda zıplıyor, arada bir şasisi yola sürtünüyordu. Bu yoldan dönülebilecek bir aralık yoktu; tek seçeneğim, nereye çıkarsa çıksın yola devam etmektir. Hannibal bir kez daha miyavladı; bu kez uyarırcasına bir tonla hem de... *Çok geç olmadan hemen dur*, diye uyarıyordu sanki beni.

Yola sarkan dalların arasından gri gökyüzü ilişti gözüm; ağaçlıklı alan, likenlerin kapladığı granit bir yamaça açılıyordu. Yıpranmış tabela Brodie's Watch'ın araba yoluna vardığımı doğrulasa da, yolun devamındaki yoğun sis yüzünden evi göremiyordum. Asfaltlanmamış araba yolundan devam ederken lastiklerim etrafa çakıltaşları sıçratıyordu. Yoğun sis tabakasının içinden rüzgârla sürüklenmiş çalılırları, çorak granit araziye görüyordum, başımın üstünde daireler çizen ve hayalet ordusu gibi feryat eden martıların sesini duyuyordum.

Ev birden önümde belirdi.

Motoru kapayıp yerimden kıpırdamadan Brodie's Watch'a baktım bir süre. Tepenin eteklerinden görünmemesine şaşmamalı, diye geçirdim içimden. Gri ahşap kaplamaları sisle iç içe geçmiş, alçak bulutlara doğru yükselen küçük kulesi zar zor seçilebiliyordu. Mutlaka bir hata olmalı, diye düşündüm; bana bunun büyük bir ev olduğu söylenmişti ama tepenin doruklarında bir köşk görmeyi hiç beklemiyordum.

Arabadan inip gümüşü bir renge bürünmüş, aşınmış ahşap kaplamalarına diktim gözümü. Verandada görünmez bir el tarafından itiliyormuş gibi sallanarak gıcırdayan bir salıncak gördüm. Isıtma sisteminin antika olduğunu düşündüm, evde hiç şüphesiz soğuk hava akımı olmalıydı; odaların ru-

tubetli olduğunu ve küf koktuğunu tahmin edebiliyordum. Hayır, yaz sığınağı olarak hayal ettiğim şey bu değildi. Ben gözlerden uzak kalıp kitabımı yazabileceğim, sessiz sakin bir yer ummuştum.

Şifa bulabileceğim bir yer...

Oysa saldırgan bir ifadeyle bakan bu ev, düşman toprağındaymışım hissi veriyordu bana. Martılar daha yüksek sesle feryat ediyor ve hâlâ imkânım varken buradan uzaklaşmam için beni teşvik ediyorlardı. Geriye doğru birkaç adım attım, arabama dönmek üzereyken çakılları ezeerek gelen bir arabanın sesini duydum. Gümüş rengi bir Lexus, Subaru'mun hemen arkasına park etti. Arabadan sarışın bir kadın indi. Bana doğru gelirken el salladığını gördüm; benim yaşlarımda, bakımlı, çekici bir kadındı. Brooks Brothers blazer ceketinden, yüzündeki *Ben senin en iyi arkadaşışınım* gülümsemesine kadar, tepeden tırnağa neşe ve güven saçıyordu.

Elini uzatarak, "Ava değil mi?" dedi. "Kusura bakma, biraz geç kaldım. Umarım çok bekletmemişimdir. Ben Donna Branca, mülkün idarecisiyim."

El sıkışırken evi kiralamaktan vazgeçtiğimi söylemeye ve bunun için iyi bir mazeret bulmaya çalıştım. *Burası benim için fazla büyük. Fazla ıssız. Çok ürkütücü...*

Donna granit çorak araziye işaret ederek, "Harika bir yer, değil mi?" diye mekânı övmeye başladı. "Hava yüzünden şu anda hiçbir şey görmemen ne kötü! Ama sis kalktıktan sonra okyanus manzarası nefesini kesecek."

"Özür dilerim ama bu ev tam olarak benim..."

Kadın elinde evin anahtarlarıyla verandanın basamaklarını tırmanmaya başladı.

"Tam zamanında aradığın için şanslısın. Senden hemen sonra evi iki kişi daha sordu. Tucker Cove yaz aylarında, kiralık yer arayan çok sayıda turist yüzünden tımarhaneden

farksız oluyor. Anlaşılan kimse yazı Avrupa'da geçirmek istemiyor artık; ülkelerine yakın olmak istiyorlar.”

“Evle ilgilenen başkalarının olduğuna sevindim. Sanırım burası benim için fazla...”

“İşte! Evim, güzel evim!”

Ön kapı ardına kadar açılarak pırl pırl parlayan meşe yer döşemelerini ve oymalı tırabzanı olan gösterişli merdiveni gözler önüne serdi. Biraz önce dilimin ucuna gelen evi tutmamakla alakalı her türlü bahane buhar olup uçuverdi ve engellenemez bir güç beni kapı eşiğine doğru çekti. Girişteki kristal avizeye ve girift işlemeli alçı tavana diktim gözlerimi. Evin soğuk ve rutubetli olduğunu, toz ve küf koktuğunu düşünmüştüm, oysa burnuma taze boya ve cila kokusu geliyordu. Ve deniz...

Donna, “Evin tadilatı bitmek üzere” dedi. “Marangozların küçük kulede ve terasta biraz daha işleri var ama seni rahatsız etmemek için ellerinden geleni yapacaklar. Hem sadece hafta arası çalışıyorlar, hafta sonları tek başına olacaksınız yani. Ev sahibi yaz için kirada indirim yapmaya istekliydi, marangozların kiracıya rahatsızlık verebileceklerini biliyordu çünkü. Ancak dediğim gibi, sadece bir iki haftalık işleri kaldı, sonra bu muhteşem ev yazın sonuna kadar senin.” Kartonpiyere baktığımı gördü. “Yenileme konusunda iyi bir iş çıkarmışlar değil mi?” dedi. “Marangozumuz Ned çok iyi bir zanaatkârdır. Bu evin girdisini çıktısını herkesten daha iyi bilir. Gel, evin diğer bölümlerini göstereyim sana. Bol bol yemek yapacağına göre, *olağanüstü* mutfağı görmek istersen sanırım.”

“Sana işimden söz etmiş miydim? Hiç hatırlamıyorum.”

Utangaç bir ifadeyle güldü. “Telefonda yemek yazarı olduğunu söylemiştin, eh, ben de merakıma yenik düştüm ve Google'dan seni araştırdım, hatta zeytinyağı hakkında yazdığın kitabı sipariş ettim bile. Umarım benim için imzalarsın.”

“Seve seve.”

“Bu evin kitap yazmak için sana *mükemmel* bir ortam sağlayacağını düşünüyorum.” Beni geometrik bir desen oluşturacak şekilde döşenmiş siyah ve beyaz yer karolarıyla kaplı, aydınlık, ferah mutfağa götürdü. “Burada altı gözlü bir ocakla, büyük bir fırın var. Ancak mutfak eşyası olarak tencere, tava gibi birkaç temel eşyadan başka bir şey yok korkarım, ama sen zaten kendi eşyanı getireceğini söylemiştin.”

“Evet. Denemem gereken uzun bir yemek listesi var elimde; yanımda bıçaklarım ve tavalarım olmadan asla bir yere gitmem.”

“Yeni kitabın ne hakkında olacak?”

“Geleneksel New England mutfağı. Geçimini denizcilikle sağlayan ailelerin mutfağını keşfetmeye çalışıyorum.”

Donna güldü. “Salamura morina ve salamura morina demek istiyorsun sanırım.”

“Kitap aynı zamanda bu ailelerin yaşam tarzlarıyla da alakalı... Uzun kışlar, soğuk geceler ve balıkçıların ağlarını doldurmak için aldıkları risklerle... İnsanların geçimini denizden sağlamaları hiç de kolay bir iş değildi.”

“Kesinlikle öyle. Bunun bir ispatı da yan odada.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Gel göstereyim.”

Şöminenin odun ve çırayla doldurulmuş ve yakılmaya hazır hale getirilmiş olduğu, sıcak, samimi ön salona götürdü beni. Şömine rafının üstünde çalkantılı denizde, pruvası fırtına yüzünden köpük köpük olmuş suları yarmaya çalışan, yan yatmış bir geminin tasvir edildiği yağlıboya tablo asılıydı.

Donna, “Bu tablo sadece bir reproduksiyon” dedi. “Orijinal tablo kasabanın merkezindeki Tarih Derneği’nde sergileniyor; aynı yerde Jeremiah Brodie’nin bir portresi de var. Brodie uzun boyu, kapkara saçlarıyla çok etkileyici bir adammış.”

“Brodie mi? Bu eve o yüzden mi *Brodie’s Watch* deniyor?”

“Evet. Kaptan Brodie servetini kaptan olarak, burayla Şanghay arasında yaptığı deniz seferleri sayesinde kazanmış. Bu evi de 1861 yılında yaptırmış.” Donna dalgaları yaran geminin tasvir edildiği resme bakıp ürperdi. “Sadece bakmak bile midemin kalkmasına neden oluyor. Üstüne para verseler öyle bir gemiye adım atmam. Tekneyle gezmeyi sever misin?”

“Çocukken severdim ama yıllardır tekneye binmedim.”

“Buradaki sahil şeridi denize açılmak isteyenler için dünyanın en ideal yeri olarak düşünülüyor. Tabii meraklısına. Bana hiç hitap etmiyor ama.” Çift kanatlı kapıya doğru yürüyüp kapıları açtı. “Evin en sevdiğim odası...”

Kapıdan içeri girdiğim anda bakışlarım anında pencereilerin ötesindeki manzaraya kaydı. Sürüklenen sis tabakasını gördüm; sonra o perdenin ötesindeki şeye ilişti gözüm: Denize...

Donna, “Güneş çıkınca manzara nefesini kesecek” dedi. “Şimdi okyanusu göremiyorsun ama yarına kadar bekle. Sabaha sis kalkmış olur...”

O pencerenin önünde biraz oyalanmak istedim ama Donna hemen hareketlendi, evi dolaşmam için acele ediyordu. Ağır bir meşe masası ve etrafındaki sekiz iskemleyle geleneksel bir dekoru olan yemek odasına götürdü beni. Duvarda bir başka gemi tablosu vardı; yetenek bakımından diğerine kıyasla çok daha yetersiz bir sanatçının elinden çıkmışa benzeyen bu tablonun çerçevesinde geminin adı yazıyordu.

The Minotaur.

Donna, “Bu onun gemisiydi” dedi.

“Kaptan Brodie’nin mi?”

“Evet, batan gemisi... Kaptan Brodie bu gemide öldü. Bu tabloyu Brodie’nin ikinci kaptanı, ikisi birlikte denizde kaybolmadan bir yıl önce yapmış ve ona hediye etmiş.”

The Minotaur’un tablosuna diktim gözlerimi. O an odada

soğuk bir rüzgâr esmiş gibi, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu fark ettim. Pencerelerden biri açık mı diye dönüp baktım ama hepsi kapalıydı. Donna da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki kollarıyla vücudunu sardı.

“Çok başarılı bir tablo sayılmaz ama Bay Sherbrooke eve ait olduğunu söylüyor. Tabloyu ikinci kaptan yaptığından, gemiye dair detayların doğru yansıtıldığını sanıyorum.”

“Yine de bu tablonun burada asılı olması insanı tedirgin ediyor biraz” diye mırıldandım. “Kaptanın hayatını bu gemide kaybettiğini bilmek...”

“Charlotte da aynı şeyi söyledi.”

“Charlotte mı?”

“Evin senden önceki kiracısı... Evin tarihine çok meraklıydı, öyle ki bu konuda ev sahibiyle konuşmayı planlıyordu.” Donna arkasına döndü. “Gel, yatak odalarımı göstereyim.”

Yıllankavi merdivende, yeni cilalanmış tırabzana hafifçe dokunarak onu takip ettim. Meşe ağacından yapılmış ve belli ki usta birinin elinden çıkmış tırabzan sağlam ve düzgündü. Bu ev yüzyıllara dayanması, sonraki nesillere de yuva olması için inşa edilmiş olmalıydı, ancak şimdi bomboş bir halde, yalnız bir kadını ve kedisini bekliyordu.

“Kaptan Brodie’nin çocuğu var mıydı?” diye sordum.

“Hayır, kaptan hiç evlenmemiş. Denizde öldükten sonra, ev yeğenlerinden birine geçmiş, sonra birkaç kez el değiştirmiş. Şimdiki sahibi Arthur Sherbrooke.”

“Bay Sherbrooke neden burada yaşamıyor?”

“Kendisinin Portland yakınlarında, Cape Elizabeth’te evi var. Bu ev ona yıllar önce halasından kalmış. O zamanlar bayağı kötü durumdaymış; Bay Sherbrooke evi restore etmek için şimdiye dek küçük bir servet harcadı. Bir alıcı bulmayı ve evi elden çıkarmayı umuyor.” Bir an duraklayıp bana baktı. “Belki ilgilenirsin diye söyledim.”

“Böyle bir eve yetecek param hiç olmadı.”

“Oh, peki. Ben yine de bilgilendireyim dedim. Haklısın tabii, bunun gibi tarihi evlerin bakımı, onarımı tam bir kâbus.”

İkinci katın koridorunda yürürken, Donna içinde pek az mobilya bulunan iki odayı içeri girmeden kapı ağzından gösterdi, sonra en sondaki kapıya yürüdü. “Burası Kaptan Brodie’nin yatak odası.”

İçeri adımımı attığımda, burnuma keskin bir deniz kokusu geldi. Aynı kokuyu aşağı kattayken de duymuştum ama koku burada, kıyıya vuran köpüklü dalgaların başındaymışım da su serpintisi yüzüme geliyormuş gibi çok yoğundu. Sonra birisi pencereyi kapatmış gibi aniden yok oluverdi.

O an sisten hiçbir şey görünmese de, Donna pencereyi işaret ederek, “Bu manzaraya uyanmaya *bayılacaksınız*” dedi. “Yazın güneş tam buradan, denizin üstünden doğar; havanın aydınlanmasını izleyebilirsiniz.”

Kaşlarımı çatarak çıplak pencerelere baktım. “Perde yok mu burada?”

“Şey, mahremiyet burada asla sorun olmaz; dışarıda seni görecektir kimse yok çünkü. Arazi denize kadar uzanıyor.” Dönüp başıyla şömineyi işaret etti. “Ateş yakmayı biliyorsun değil mi? Önce mutlaka baca deliğini açmalısın.”

“Eskiden sık sık New Hampshire’daki büyükannemin evine giderdim, o yüzden şömineler hakkında tecrübeliyim.”

“Bay Sherbrooke dikkatli davranacağından emin olmak istedi sadece. Bu tür eski evler çok çabuk alevler içinde kalabiliyor.” Cebinden anahtarlığı çıkardı. “Ev turumuz bu kadar.”

“Yukarı katta bir de küçük kule var demiştin?”

“Oh, oraya çıkmak istemezsin. Şu anda elektrikli aletler ve kerestelerle darmadağın bir halde çünkü. Marangozlar döşemesini yenileyene kadar terasa çıkma sakın. Bu haliyle güvenli değil.”

Donna’nın uzattığı anahtarları hemen almadım. Pencere-

leri bana ölü, donuk gözlerle bakan bu evi ilk gördüğüm anı düşündüm. Brodie's Watch o an bana ne konfor ne de sığınak vaat etmiş, ilk tepkim oradan uzaklaşmayı istemek olmuştu. Ancak içeri girdikten, havasını soluduktan, ahşabına dokunduktan sonra her şey farklı görünüyordu gözüme.

Bu ev beni kabul etmişti.

Anahtarları aldım.

Evden dışarı çıkarken Donna, “Herhangi bir sorun olursa, çarşambadan pazara kadar büroda oluyorum; acil bir durumda cepten de arayabilirsin” dedi. “Charlotte su tesisatçısı, doktor, pizzacı gibi işine yarayabilecek yerlerin telefon numaralarını yazıp mutfağa bıraktı.”

“Postalarımı nereden alacağım?”

“Araba yolunun bitiminde, yol kenarında bir posta kutusu var. Dilersen kasabada posta kutusu da kiralayabilirsin. Charlotte da öyle yapmıştı.” Donna arabamın yanına gelince durakladı ve arka koltukta duran kedi kutusuna baktı. “Vay canına! Ne kocaman bir kedin var öyle.”

“Uysaldır” diyerek rahatlattım onu.

“Dev gibi.”

“Biliyorum. Kilo vermesi gerek.” Arka koltuğa uzanıp kutuyu kendime doğru çektim. Hannibal parmaklıkların ardından tısladı bana. “Bunca zamandır arabaya hapsolmaktan ötürü hiç de mutlu değil tabii.”

Donna, Hannibal’a yakından bakmak için çömeldi. “Fazladan ayak parmakları mı görüyorum? Maine Coon kedisi bu, değil mi?”

“Evet, on bir kilo ağırlığıyla ta kendisi.”

“İyi bir avcı mı?”

“Fırsat bulursa, evet...”

Donna, Hannibal’a bakıp gülümsedi. “Buraya bayılacak desene.”

YEPYENİ, BAMBAŞKA BİR GERİLİM

Boston'da yaşadığı trajik bir olay, yemek kitapları yazan Ava'yı ıssız bir sahil kasabasına sürükler. Burada kiraladığı 19. yüzyıldan kalma muhteşem malikânedeki hem kitabını yazabilecek hem de geçmişindeki hayaletlerden kurtulacaktır. Ancak hiçbir şey Ava'nın planladığı gibi gitmez, çünkü malikânedeki başka biri daha yaşamaktadır: 1875 yılında ölen, malikânenin ilk sahibi Kaptan Brodie!

Kaptan Brodie'nin varlığı, Ava'nın akıl sağlığını sorgulamasına yol açsa da, geceleri kaptanın gelmesini sabırsızlıkla beklemektedir artık. Aynı zamanda hem sevecen hem de cezalandırıcı olan kaptan, tam da Ava'nın ihtiyacı olan şeyi sunmaktadır genç kadına.

Malikânedeki kendisinden önce yaşayan kadınların başına gelenleri öğrenen Ava için tehlike çanları çalmaya başlasa da oradan ayrılmayı göze alamaz, çünkü kendi geçmişi çok daha fazla korkutmaktadır onu.

Tess Gerritsen tutku ile gerilimi büyük bir beceriyle harmanlarken, okuru insan psikolojisinin derinliklerine götürüyor.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasaf*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Ruh Koleksiyoncusu*, *Buz Gibi Soğuk*, *Sessiz Kız*, *Kayıp Kızlar*, *Çıtrak*, *Günahkâr*, *İkiz Bedenler*, *Bir Sırrım Var*, *Rehine* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Mehmet Gürsel

terciye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 30

ISBN 978-605-09-6645-9

ISBN

9 786050 966459

Doğan
Kitap